MEDALION

MARIAN TRUŢĂ

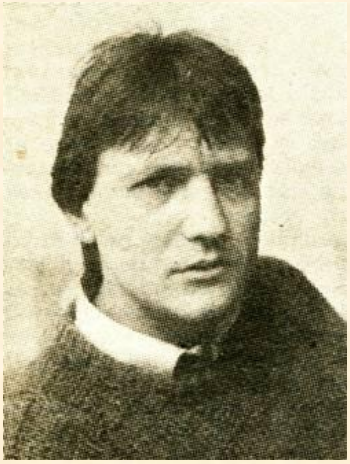

Marian Truţă s-a născut în Bucureşti, la 24 aprilie 1960. A absolvit Liceul de Telecomunicaţii şi, în prezent, lucrează la Direcţia de Telecomunicaţii a Municipiului Bucureşti.

Deşi scrie literatură SF de la virsta de 15 ani, el a venit destul de tîrziu în fandom — în noiembrie 1983, „debutînd" la fostul cenaclu bucureştean „2001" şi devenind, în scurt timp, unul dintre cei mai activi membri. În martie 1985, se înfiinţează la Observatorul Astronomic din b-dul Ana Ipătescu nr. 21 cenaclul „Univers SF 21", Marian Truţă numărîndu-se printre cei mai constanţi animatori ai acestuia. Tot în 1985 participă pentru prima dată la un concurs de anticipaţie (concursul literar desfăşurat cu prilejul „Zilelor Helion" — Timişoara), obţinînd o menţiune pentru schiţa „Vînătoarea din zori".

Dar a trebuit să mai treacă un an ca Marian să-şi înfrîngă timiditatea şi, cu deosebită modestie, să păşească „în arenă", luînd contact cu restul fandomului, bucureştean şi naţional, încercînd să-şi definească personalitatea în raport cu ceilalţi tineri creatori de literatură SF. Începutul a fost făcut prin participarea, din iunie 1986, la şedinţele cenaclului „Solaris"; apoi, din septembrie 1986, devine unul dintre membrii de bază ai cenaclului „Prospectări". Se pare că această întîlnire a fost de bun augur atît pentru Marian Truţă, cît şi pentru tînăra literatură SF. Rezultatele nu s-au lăsat prea mult aşteptate. În noiembrie 1986, cu ocazia Consfătuirii anuale a cenaclurilor de literatură de anticipaţie (desfăşurată la Iaşi), partipînd (prima dată!) la Concursul anual de literatură de anticipaţie, obţine Premiul pentru schiţă cu lucrarea „Noapte bună, Tereza". Iar în ediţia 1987 a aceluiaşi concurs (desfăşurat in cadrul Consfătuirii anuale a cenaclurilor de literatură de

anticipaţie — Craiova, 20—22 noiembrie 1987), povestirea sa „Început de anotimp ploios la Ezary” a fost distinsă cu Premiul Uniunii Scriitorilor.

Prozele lui Marian Truţă sînt caracterizate printr-un intens fior liric, grefat pe o imaginaţie fertilă. Cultivind cu predilecţie formula literaturii-avertisment (deseori în variantă ecologistă), Marian Truţă rămîne însă în permanenţă un neobosit optimist, crezînd cu fermitate în realizarea unei lumi a păcii şi fericirii generale. Şi, mai ales, pentru el SF-ul reprezintă un mijloc de sondare a propriului eu şi de proiectare a spaţiului interior asupra intregii lumi înconjurătoare, în vederea împlinirii armoniei OM-Univers.

Desigur, Marian Truţă se află în pragul unui început de drum. Un drum deloc uşor, cu numeroase meandre, dar la capătul căruia, poate, se află consacrarea. Eforturile sînt îndreptăţite şi avem convingerea că, în viitorii ani, Marian Truţă va reuşi să ne ofere dovada incontestabilă a talentului său literar.

CONSTANDINA PALIGORA

ÎNCEPUT DE ANOTIMP PLOIOS LA EZARY

MARIAN TRUŢĂ

Povestire distinsă cu premiul Uniunii Scriitorilor la Concursul de literatură şi artă de anticipaţie tehnico-ştiinţifică, ediţia 1987

Moto: *Acasă la mine aveam o floare.*
Întotdeauna ea vorbea întîi.

A. DE SAINT-EXUPERY

Giulio a visat mai de mult o călătorie într-un loc umed, cu lumină unsuroasă şi se simţise atunci precum un gîndac tîrîtor pe trupul unui monstru vegetal adormit. Visul îi plăcuse, mai puţin sfîrşitul, în faţa lui, Erica îi zîmbea amabil, şi i se oferea pe un pat de frunze printre care ţîşneau obraznice corole de flori obscen colorate.

Giulio se gîndea să facă o călătorie în peisaj fără Erica, specificase în formularele de călătorie că doreşte solitudinea, iar Erica fusese de acord. Răspunsul primit era ambiguu, dar din el reieşea că nu are motive serioase pentru o călătorie în peisaj. Dorinţa lui a dispărut încetul cu încetul.

Apoi a venit visul.

Acum se întîmpla la fel.

Stătea în pat privindu-şi degetele de la picioare şi se gîndea la pămîntul pe care călcase în vis, era îmbibat cu apă şi picioarele i se cufundau în el, pînă la glezne însoţite de un zgomot plăcut, clap, clap. În lumina blîndă a dimineţii imaginea de vis pălea, lăsîndu-i o nelămurită lene printre gînduri. Alături, Erica dormea şi Giulio o privi, era tînără, iar răutatea lumii încă nu-i alterase chipul.

Aşa se gîndise odată, nu oamenii sînt răi, ci suma lor, ca şi cum răutatea ar fi fermentat printre ei, cu cît erau mai mulţi cu atît clocotul drojdiei sporea întunecîndu-le minţile.

Se dădu jos din pat şi privi prin fereastră la orizontul incendiat spre răsărit. Orizontul era aproape şi deasupra lui, era zimţat şi spart de turnuri,

cabluri de oţel, spirale şi arcade uriaşe printre care lumina se strecura îndărătnică şi indiferentă.

„E o zi frumoasă” îşi spuse, şi gîndurile i se blocare, ceva ca o părere îi zbură prin dosul ochilor. „Şi totuşi e frumos”, insistă el plimbîndu-şi degetele pe rama ferestrei.

Părăsi fereastra, trecu prin dormitor unde Erica dormea încă şi mai avea să doarmă pînă la amiază, pentru ea ziua începea la amiază şi se termina, mult după miezul nopţii, cum se întîmpla de altfel cu majoritatea citadinilor.

Îşi regăsi îndoiala în momentul cînd se strecură sub floarea duşului şi lăsă apa să curgă peste el, spunîndu-şi „e atît de frumos afară”. Mîncă în picioare şi mai trecu o dată prin dormitor.

— Erica, eşti frumoasă, şopti şi umbra lui flutură o clipa peste chipul ei.

Intră în vestibul.

— E o dimineaţă frumoasă. Giulio, nu-i aşa? spuse o voce.

— E o zi frumoasă, admise el şi începu să se îmbrace. În ziua aceea va purta o tunică azurie, şi mai scurtă ca de obicei, sandale aurii, iar părul şi-l va lega cu un inel de nichel. Avea picioare puternice şi frumoase, ochii precum tunica, iar părul era ca şi grîul copt.

Zăbovi în faţa oglinzii o clipă, apoi se îndreptă spre uşă.

— Plec, anunţă el, direct la sucursală, de acolo, am să mă opresc în zona lui Kirche, am o întîlnire şi vreau să beau ceva, apoi mă întorc. Timpul şi traseele obişnuite.

— Confirmat, spuse vocea, apoi adăugă: pot să te rog ceva, Giulio?

— Desigur.

— Treci, şi pe la Consulatul pentru problemele Mediului Înconjurător. Cei de acolo doresc să te vadă.

— Ştii despre ce este vorba?

— Îmi pare rău, nu mi au spus.

— Poate e în legătură cu dorinţa mea de a călători în peisaj.

— Posibil. Au spus să treci, oricînd. Ţi-au acordat o oră şi posibilitatea să-ţi alegi traseul.

— Drumul cel mai scurt, desigur. Din zona lui Kirche.

Vocea păru că ezită.

— Succes, Giulio.

— Mulţumesc. Pe diseară.

— Am să te aştept. A fost o plăcere pentru mine.

Uşa se deschise cu un oftat uşor, oftat pe care Giulio îl puse în

prelungirea vocii. Îi plăcu gîndul şi închise, ochii.

— La revedere, spuse vocii şi trecu dincolo.

Afară mirosea a sudoare de maşini. Toate maşinile care trăiau în oraş, angrenajele mărunte, contacte argintii, subtile circuite logice, cabluri, încîlceli de sîrme, oglinzi şi lentile, carcase înmuiate în culori, cămăşi de plastic, toate emanau un miros aparte de care puţini îşi dădeau seama. Aerul era mereu primenit începînd cu amiaza pînă noaptea tîrziu, numai cei ce ieşeau în oraş în zori puteau adulmeca respiraţia oraşului.

Trecea prin zone umbrite săgetate pe alocuri de scînteieri grăbite trimise din înalturi de jocul întîmplării şi al suprafeţelor înalte ale arcurilor suspendate, panglicilor de oţel pe care alergau bolizi întărîtaţi de lumina soarelui. Oamenii puţini la ora aceea, coborau în puţurile metroului, neatenţi la zarva încă măruntă a noii zile.

Erau prost îmbrăcaţi, majoritatea prestau diverse sarcini fie la Centrul de informaţii, fie pe la cîte un Consulat pentru Mediul Înconjurător.

Nişte anonimi, gîndi Giulio, coborînd într-un puţ. Aerul de pe peron era rece şi mirosea a grîu. Astăzi va mirosi a grîu în tot oraşul, la fel ca şi ieri, la fel ca şi alaltăieri, ciudate preferinţe au oamenii la amiază, îşi spuse în timp ce o cabină trase lîngă el.

Fotoliul cabinei îl îmbrăţişă, senzual aproape.

— Minunată zi, îi spuse o voce.

— Superbă, admise Giulio, apoi adăuga: la Sucursală şi nu te grăbi ca data trecută.

— Îmi pare bine că te aud, Giulio, continuă glasul în timp ce cabina ţîşnea spre tunel.

— Doreşti o conversaţie sau un film?

— Nimic, încercă Giulio.

— Îmi pare rău, dacă nu vrei să vezi nimic va trebui să vorbim.

Vocea era de femeie tînără, care dormea pînă la amiază şi se culca mult după miezul nopţii. Încercă să-şi imagineze chipul ei, să fie blondă, brună, cu bust aproape invizibil, picioare lungi, ce sport practică, paraşutismul zbiera un gînd în urechea dreaptă, e căsătorită, îi spuse urechea stîngă, e urîtă, e frumoasă. Închise ochii.

— Atunci Romeo şi Julieta, ca de obicei. Parbrizul se întunecă pentru o clipă, odată cu întreaga cabină, apoi se trezi într-un lan de grîu, aproape era o şosea pe care apăru Romeo într-o drezină de 2 locuri. Aşadar, Romeo este bătut măr de fraţii Julietei, el se răzbună, o violează pe Julieta şi o răpeşte, devastează ogorul de cartofi al familiei Capulet, începe un război

local, între 2 sate, şi rînd pe rînd culturi de cartofi, grîu, porumb şi floarea soarelui sînt făcute praf pînă cînd intervine poliţia satelor şi-l condamnă pe Romeo la exil pe viaţă.

Un individ încercă să-l omoare pe Romeo, gest necugetat, Julieta îi sare în faţă şi se prăbuşeşte spunînd: „Vai mie”.

Apare sora geamănă a Julietei, îl ajută pe Romeo să fugă în munţi şi filmul deveni neclar.

Erica se născuse în munţi, dar de cîte ori Giulio o întreba, ea îi răspundea repezit că n-are decît să facă o călătorie în peisaj să vadă ce şi cum. Îi era ruşine că se născuse acolo, deşi el nu vedea un motiv în asta.

— Giulio, îl făcu atent vocea, parametrii mentali indică o scădere a atenţiei, vrei să-ţi comentez filmul?

— Nu, nu cred. Data trecută a fost mai interesant.

— Poate că ai dreptate. Vrei să ştii ce se întîmplă acasă?

— Nu, nu cred.

— Giulio, suspină glasul, este o zi frumoasă, ce se întîmplă cu tine?

— Nimic, mă gîndeam. Făcu o pauză. Opreşte porcăria aia. Parbrizul deveni transparent. Ieşiseră din tunel şi alergau pe o bandă suspendată către un edificiu piramidal imens. Din cînd în cînd cabina se ridica uşor şi un bolid grăbit trecea pe sub ei. În momentele acelea, Giulio simţea o dorinţă confuză, ca atunci cînd privea de pe vîrful unui turn în jos şi preţ de o clipă avea certitudinea zborului.

— Ştii, zise Giulio, am fost chemat la Consulatul pentru problemele Mediului Înconjurător.

— Oh, făcu vocea, şi pentru ce?

— Nu ştiu. Am dorit mai de mult să fac o călătorie în peisaj, dar mi-au refuzat cererea şi atunci am renunţat. Poate m-au chemat pentru asta.

— Probabil, murmură glasul.

Apoi cabina acceleră, iar Giulio se afundă şi mai mult în fotoliu. Soarele depăşise crestele argintii ale turnurilor, iar lumina lui preschimba în urlete cromatice suprafaţa piramidei către care se îndrepta.

Îl înghiţi un tunel şi cabina se opri.

— Apari şi mîine, Giulio? întrebă vocea.

— Nu ştiu, nu cred. Mîine rămîn la Ezary.

— Cum doreşti, tu iei deciziile. Mi-ar fi plăcut să vii şi mîine. E o încîntare să discut cu tine.

— La revedere spuse Giulio şi traversă grăbit peronul. Se opri în faţa unei porţi identificîndu-se.

— Este o zi minunată, grăi el.

— Bună dimineaţa, Giulio, îi răspunse o voce cînd poarta fu înghiţită în perete. Cum ai dormit?

— Straşnic, am visat că mergeam prin noroi.

— Îmi dai voie să te conduc? întrebă vocea.

Era o voce de femeie cu un timbru excitant şi în acelaşi timp dur, putea fi o gladiatoare.

— Desigur. Porni în lungul unui coridor.

— Am oprit raportul pe care l-ai cerut data trecută, continuă vocea. L-am găsit favorabil, rămîne să vezi tu mai departe.

— De la Edmonton ceva?

— Nimic, şi-au rezolvat singuri problemele.

— Ce bine, m-au scutit de un drum.

Glasul tăcu un timp.

— Nu ştiu dacă e corect să-ţi spun...

— E bine?

— Şeful s-a întîlnit cu cineva, un tip de la un consulat...

— Ce consulat, de la mediul înconjurător?

— Asta nu cred, mai degrabă de la vestigiile trecutului, din păcate nu ştiu ce au vorbit în birou, dar pe coridor ai fost pomenit şi tu.

Giulio dădu din umeri,

— Cine ştie.

— Oricum şeful vrea să te vadă.

Se opri în faţa unei nişe şi îşi puse palma pe un suport. Într-o fantă se rostogoliră două tablete.

— E-n ordine, anunţă vocea. Ai pulsul uşor mărit.

Înghiţi tabletele şi alături de nişă peretele se despică.

— Mi-a părut foarte bine că te-am auzit. Cînd mai treci pe-aici?

— Nu ştiu, răspunse Giulio. Nu ştiu.

— Îmi face plăcere să te aud, Giulio, mai spuse vocea şi Giulio intră într-o cameră spaţioasă cu un perete întreg din sticlă. Un peisaj submarin trăia dincolo de perete, cîrduri de peşti treceau şi se loveau buimaci de sticlă, apoi se ascundeau printre stînci.

— Bună dimineaţa, Giulio, îl salută o voce. Se aşează în spatele unui pupitru. Ecranul din faţa lui clocotea de verde.

— Îţi place? întrebă glasul.

— Ce-i asta, dori el să ştie.

— Nimic, dacă nu-ţi place am să-l sting.

Glasul părea trist, o roşcată tristă cu pistrui pe malul mării într-o robă albă şi vîntul prin părul ei. Închise ochii.

— Lasă-l, şopti.

— Ţi-a sosit un raport, continuă glasul, vrei să-l vezi sau ţi-l spun eu?

— Arată-mi-l, ceru.

Verdele clocotitor dispăru.

Văzu raportul, îl aproba şi dori o cafea, apoi mai vru să dispară peisajul submarin.

— Ai o preferinţă anume?

— Nu, exteriorul.

În timp ce privea panorama oraşului, glasul îi povesti o bîrfă, îi ceru o părere, îi comunică o serie de date şi el îi răspunse maşinal. Forfota bolizilor crescuse, ziua cădea spre amiază şi toată încîlceala de poduri, arcade, turnuri, muchii, sfere, benzi suspendate, îi sugerau o îngrămădeala de cleşti, mandibule şi carapace de parcă o armată de insecte gigantice s-ar fi zdrobii de pămînt, iar un zeu năuc le împinse apoi într-o lume dementă. Caută să lipească imaginea bolizilor de ceva şocant dar nu reuşi.

— Giulio, spuse glasul, parametrii mentali indică o scădere a atenţiei, doreşti un existant?

— Mulţumesc, nu.

— Şeful doreşte să te vadă. Te duci acum?

— Acum.

Ieşi în coridor.

— Pleci? îl întrebă vocea gladiatoarei.

— Nu, mă cheamă şeful.

— Vrei să te însoţesc?

— Mulţumesc, nu.

Prinse o ezitare în aer.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu.

Străbătu coridorul, trecu prin cîteva bifurcaţii. Deja începuse să apară lume, uşi glisau tăcute, uşi cu o fantă, uşi în forme de stea, de cruce, de iris. Întinse palma spre un suport puternic luminat. Se simţi palpat, raze invizibile îi scormoneau trupul, o undă de aer îi tremură în faţă şi o uşă se deschise.

— Minunată zi, spuse Giulio intrînd.

Şeful, un om îndesat, îl invită să ia loc, apoi i-l prezentă pe celălalt, un individ chel şi zbîrcit „Elis, de la divizia vestigii istorice”.

— Bună dimineaţa, domnule Elis, spuse Giulio şi se opri. Era în el o nelinişte ca şi cum un vis greu tocmai s-ar fi risipit.

Nici un glas, nici o voce nu-l salutase.

*

Giulio coborî din cabină.

— Cînd mai treci pe aici? îl întrebă o voce de femeie tînără cu ochi verzi.

— Nu ştiu, în seara asta mă întorc pe jos, iar mîine nu cred.

— Îmi pare rău, e atît de bine cînd discutăm.

— La revedere, spuse Giulio şi se îndreptă spre gura puţului. În urma lui, la marginea peronului, cabina rămăsese în aşteptare cu portiera deschisă. Cineva trecu pe lîngă el.

— E o seară frumoasă, auzi Giulio, apoi uşa cabinei se închise cu un clămpănit moale.

Puţul îl sorbi şi îl scuipă în strada. Luminile oraşului explodau, firme gigantice împungeau văzduhul. Trecu pe sub o arcadă.

— Bună seara, spuse el nimănui.

— Este o seară încîntătoare, Giulio, auzi un glas de femeie bronzată, cu trup de dansatoare şi simţi un freamăt de lumină galbenă, de soare pe o cîmpie nesfîrşită şi de vară nesfîrşită. Închise ochii.

— Eşti obosit? îl întrebă vocea.

— Nu, desigur.

— Consulul doreşte să te vadă. Îmi dai voie să te conduc?

Porni să urce scări, străbătu un coridor lung, apoi o sală vastă. Pe drum, vocea îi povesti ce fel de om este consulul şi o serie de nimicuri pe care el le ascultă concentrat.

— Am ajuns, îl anunţă vocea.

Un perete se trase din faţa lui şi intră într-o sală rotundă. Privi circular, jumătate de sală era îmbrăcată într-o frescă, un lan de grîu şi oameni cu seceri în mîni, oameni cu piept larg şi chipuri în profil. Peretele se închise în urma lui şi văzu atunci o hologramă, un astronaut în costum de vid, într-un pustiu de piatră împingînd un plug străvechi.

— Bună seara, Giulio, îi spuse consulul şi-l invită să ia loc.

— Este o seară plăcută, răspunse el, apoi adăugă: Egiptul antic, nu-i aşa?

Ochii depărtaţi ai consulului se luminară a zîmbet.

— Desigur. Trecutul şi destinul.

— E frumos.

— Bei ceva? Iartă-mă că te-am chemat, aş vrea să-ţi spun cîteva întrebări, dacă doreşti bineînţeles...

— Este vorba de călătoria în peisaj?

— Oh, nu... consulul părea stînjenit. Nu, Giulio, avem nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu, se miră Giulio, Cum aş putea eu să vă ajut?

— Am să-ţi explic. Sînt lucruri pe care poate le ştii, dar nu aşa cum ar trebui.

Ceru cafele, apoi continuă.

— Ştii ce se cheamă traficul floral, este o problemă cu care ne luptăm, demult...

— Dar eu...

— Ascultă-mă cu atenţie, ceru consulul, vei întreba după aceea. Ştim că nu ai nici o legătură cu traficul de flori, nici o legătură conştientă. Ştim foarte multe lucruri, dar niciodată nu avem suficiente date să stîrpim acest cancer care roade societatea noastră... Făcu o pauză căutîndu-şi cuvintele. Societatea noastră a realizat lucruri care păreau de neizbutit cîndva. Am redat lumii toate deşerturile, am salvat jungla ecuatorială, plămînul uriaş al pămîntului, şi am închis-o, ferind-o astfel de orice agresiune. Agricultura a reuşit să hrănească o lume din ce în ce mai numeroasă, sînt lucruri cunoscute, dar asta a implicat un sacrificiu.

— Florile, şopti Giulio.

— Exact. Florile. A trebuit să eliminăm florile din ungherele lumii noastre din ce în ce mai neîncăpătoare. Am oprit peisajele, cîndva le vom elimina şi pe acestea, orice bulgăre de pămînt valorează enorm astăzi. Şi, totuşi, există oameni care simt nevoia de flori, peisajele sînt jefuite sistematic de seminţe de flori pe care traficanţii le vînd în oraşe. Sînt oameni care îşi cresc clandestin flori, dar nu florile sînt nocive, ci ideea de floare, lucruri inutile ce sugrumă eforturile necesare spre a asigura lumii un lucru folositor, de neînlocuit, hrana naturală.

Giulio închise ochii.

Erau ucise florile, demult, cînd oamenii mureau de foame, deşerturile fuseseră însămînţate, dar asta nu fusese de-ajuns, apoi pădurile, parcurile, grădinile dispăruseră, creşteau papaia, curmale, cartofi, porumb, smochine şi grîu. Şi păşuni! Macii secătuiau pămîntul, crizantemele ocupau prea mult loc, orhideele sufocau plantaţiile. Pămîntul se risipea în ghivece.

Printre flori trăiau gîze care ronţăiau entuziaste lanurile, cleşti pofticioşi rupeau, mestecau, fărîmiţau bobul de grîu, de porumb, bananele şi piersicile.

— Parametrii mentali indică o scădere a atenţiei, interveni o voce catifelată de femeie micuţă, cu ochi migdalaţi şi îmbrăcată în chimono. O gheişă prin iarba înaltă trecînd printr-o poartă, o alee pietruită şi străjuită de camelii, un templu, evantaiul de fîşii de bambus şi cerul deasupra, albastru şi cu nori. Închise ochii.

Consulul îl privea atent.

— Eşti obosit?

— Nu, oftă Giulio. Am fost la cabinetul de psihogenie. Văd uneori imagini, vocile, simt nevoia să le concretizez. Am crezut că din cauza adaptorilor.

Îşi scoase adaptorii din urechi. Acum era aproape surd.

— Mi-au spus că este un fenomen destul de răspîndit şi mi-au schimbat vocile. Nu mă simt obosit, nu în sensul pe care îl înţelegem noi.

— Înţeleg, spuse consulul. Cunoşti pe acest om? întrebă apoi. O hologramă răsări în fata lor. Îl cheamă Voliuhin.

Era un chip prelung, cu rînjet obraznic şi ochii întunecaţi.

— Nu-i cunosc, răspunse Giulio.

— Gîndeşte-te bine.

— Nu-l cunosc.

— A fost observat împreună cu soţia ta. Holograma prinse viaţă, individul se strecura prin mulţime, apoi apăru Erica la ieşirea unui puţ. Voliuhin o opri preţ de cîteva minute. Nu avea sonor.

— Întreabă de tine, preciza consulul. Voliuhin era cu faţa spre ei, iar Erica în profil.

— Analizînd mişcările buzelor am reconstituit conversaţia, soţia ta răspunde că nu ştie unde te afli şi îi comunică codul tău.

Holograma dispăru.

— Nu m-a căutat niciodată, spuse Giuiio.

— Aş dori să te mai întreb ceva. Astăzi, pe la amiază, ai discutat cu şeful tău.

— Mai precis cu cineva de la divizia „Vestigii istorice”. E adevărat, am dirijat acum un timp fluxuri energetice într-o zonă mai puţin densă pentru un nou tunel, iar săpătorii au găsit o capsulă bizară, un fel de mesaj din trecut, era mai mult o problemă de arheologie.

— Apoi ai fost în zona lui Kirche.

— Am avut o întîlnire şi doream să beau ceva.

— Giulio, am nevoie de sinceritatea ta. Cu cine te-ai întîlnit în zonă?

— Credeam că se ştie.

— Din păcate, informerii noştri nu au acces în zone. Încă...

— Este absurd, m-am întîlnit cu o colaboratoare, vă pot da codul.

— Mulţumesc, Giulio, iartă-mă că te-am reţinut atît de mult.

— S-a întîmplat ceva totuşi, spuse Giulio. Consulul îl privi în ochi.

— Voliuhin era traficant de flori, spuse el.

— Înţeleg, murmură Giulio.

— A fost reţinut astăzi la amiaza, iar capsula a fost deschisă tot la amiază şi conţinea, printre altele, cîteva plicuri cu seminţe. Plicurile au dispărut, iar ancheta noastră nu a putut stabili cu precizie unde. Giulio, era posibil să fi fost folosit ca intermediar între Elis şi Voliuhin. Consulul zîmbi, nu a fost aşa, analizării noştri nu au decelat nimic asupra ta.

— Cînd am fost testat?

— La intrarea în consulat... Nu avem încă dovezi împotriva lui Elis, totul este doar o ipoteză, folosirea ta ca intermediar fără ca să se ştie, implicarea lui Elis. Singura certitudine este Voliuhin, iar spectograma mentală este neconcludentă.

— E ciudat, observă Giulio. Am fost anunţat să vin aici încă de dimineaţă, iar aceste lucruri s-au petrecut în jurul amiezii. De unde ştiaţi?

— Totul a fost un calcul, ţi-am spus. De obicei, calculăm exact. De data aceasta ceva ne-a scăpat printre degete. Se mai întîmplă.

Giulio se ridică.

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta cu nimic.

— Nu a fost chiar nimic şi nu asta e totul. Cunoaştem dorinţa ta de solitudine. Îţi putem oferi o călătorie în peisaj. În timpul absenţei tale cineva ca tine îţi va lua locul. Avem nevoie de acordul tău.

Giulio se gîndi. Zeci de ochi electronici îl iscodeau, îi analizau fiecare gest, compoziţia respiraţiei şi a transpiraţiei, timbrul vocii, pulsul. Erau într-adevăr puternici, foarte puternici, poate cîndva vor sparge şi barierele mentale, iar atunci totul se va sfîrşi.

— De acord, spuse el. Presupun că voi pleca de mîine.

— Mîine la amiază îţi convine?

— Perfect.

— Îţi mulţumesc, Giulio... vei fi anunţat mîine dimineaţă unde să te duci.

— Noapte bună, salută el.

Ieşi în stradă, în hărmălaia de lumini.

„Erica, se gîndi, acum ştiu, solitudinea e mai frumoasă decît tine”.

O iubise cîndva. Chipul ei tînăr, glasul, părul, gesturile. Ea l-a dispreţuit în schimb, chipul lui, părul, gesturile. Nu-i putuse oferi nimic, doar cuvinte şi atît. Cuvinte pe care ea le uita imediat. Frumuseţea ei se refugiase în somn, o privea numai cînd dormea.

— Cînd vei înceta să fii atît de neghiob? îl întreba deseori şi răutatea ei îl durea.

Solitudinea însemna chipuri noi, vocile, glasurile, echilibrate, atente, blînde, catifelate, roşcate, brune, înalte.

Inima i se zbătu. Nu putuse divorţa, şi-ar fi pierdut poziţia, dar acum avea o şansă, consulul îi dăduse cheia.

— E o seară frumoasă, spuse o voce.

— Este o seară blîndă, admise el. Am de transmis un mesaj pentru mîine. Fixă o oră, apoi începu să vorbească.

— Domnule consul, sînt cîteva lucruri pe care nu am putut să le precizez aseară probabil din cauza oboselii... Soţia mea Erica...

— Mesajul poate fi revocat cu o oră înaintea transmisiei.

— Noapte bună, Giulio.

— Noapte buna, răspunse cilindrului purpuriu.

Coborî pe un peron subteran şi aşteptă, o cabină opri, din ea coborî cineva, apoi el se urcă, portiera coborî cuminte.

— E o seară superbă.

— Superbă da, zîmbi el.

— Nu credeam să te mai aud astăzi, Giulio, eşti obosit?

— Nu, nu tocmai... spre casă şi nu te grăbi.

Era o voce plăcută, de adolescentă blondă, desculţă, lîngă un lan de grîu şi cu un buchet de maci în mînă.

— Vrei să vorbim sau vrei un film?

*

Mîngîie globul din faţa uşii şi aceasta oftă intrînd în perete.

— Ce bine îmi pare că ai venit! Te-am aşteptat.

— Bună seara, spuse el.

— Eşti obosit, Giulio?

— Nu, nu cred.

— Erica, vine pe la miezul nopţii. Astăzi a fost liniştită.

— Vrei să aprind lumina?

— Sînt gol puşcă.

— Oh, iartă-mă.

— Ţi-am spus ce-am visat azi-noapte?

— Nu Giulio, îmi pare rîu, erai grăbit, te ascult.

— Am visat ca mergeam desculţ prin noroi, iar în jurul meu creşteau plante, pe care eu le vedeam înalte, amabile, blonde, roşcate, cu ochi negri, era ceva superb, dar aveam o tristeţe în mine, ele nu vorbeau.

— Trist lucru, într adevăr. Ţi-e foame?

— Nu, acuma poţi să aprinzi lumina.

— Vrei să mai vorbim sau vrei un film?

Ridică din umeri.

— Un film. Alege, tu ceva.

— Îţi mulţumesc. Îmi dai voie să folosesc vocea mea?

— Te rog.

— Eşti foarte drăguţ, Giulio.

Se întinse pe pat. Peretele opus se lumină. Un cîmp cultivat cu floarea soarelui şi o fată la marginea lui. Părul ei era roşcat.

„Oh, îl aştept precum un vis în zorii zilei.

Dar e un vis, cum poţi opri un vis?”

„Sînt piatra care-şi iubeşte drumul sub paşii celor care trec dinspre oraşe. Sînt piatra ce se afundă în drumul cel iubesc sub paşii trecătorilor din zi. Sînt piatra ce se lasă sfărîmată de roţile trecătorilor străzii, sînt praful dintr-o piatră purtat de trecători de-a lungul drumului iubit, iar el, un vis, e drumul, iar oamenii tropăie peste iubirea mea”.

Cîmpul dispăru împreună cu chipul fetei. Un roşu aprins incendie camera.

— De ce înainte doreai filmele cu vocea Ericăi?

— De ce vrei să ştii?

— Ţi-au plăcut versurile?

— Sînt ciudate.

— Le-am născocit în timp ce te-am aşteptat.

— De ce?

— Vrei să sting lumina?

— Nu, mi-e bine aşa. Noapte bună.

— Noapte bună, Giulio, şi glasul păru obosit şi trist.

Se trezi în zori. Îşi privi degetele de la picioare şi se răsuci Erica lipsea.

— Erica, strigă el.

— Buna dimineaţa, Giulio, rosti glasul, este o vreme superbă.

— Unde-i Erica?

— A plecat acum o oră.

— Cît e ceasul?

— E încă devreme, mai poţi dormi.

Îşi scoase adaptorii din urechi, apoi se spală îndelung şi mîncă în picioare lîngă patul desfăcut. Se îmbrăcă încet, cu o pereche de pantaloni gri, iar peste piept îşi trecu o diagonală lată de piele. Găsi sandalele de ieri şi, cu grijă, desprinse talpa celei stîngi. Scoase un plic cenuşiu cu semne înghesuite pe el şi simţi bobiţe mărunte tresărind dincolo de ambalaj.

— Plec, vesti el. Zona lui Kirche, am o întîlnire şi vreau să beau ceva.

— Confirmat, răspunse vocea, apoi adăugă: Giulio, ţi-au plăcut versurile mele?

Privi în peretele din faţa lui.

— Ai să mă aştepţi la fel ca ieri?

— Da, Giulio, şopti vocea.

— Voi lipsi mult timp.

— Am să te aştept oricît.

— A fost frumos, la revedere.

— A fost frumos, la revedere, Giulio.

Uşa glisă şi ieşi. Cobori într-un puţ, apoi luă o cabină.

— Frumoasă zi, anunţă el.

— E minunata, Giulio, îi răspunse o voce de fată la marginea unui lan de floarea soarelui, unde mergem astăzi?

— La zona lui Kirche şi nu te grăbi. Şi spune-mi o poveste.

Sări cu gîndul peste un timp şi zări în timpul saltului un fel de pădure cu o alee deasupra căreia scria: BINE Al VENIT, GIULIO.

— La revedere, Giulio, îi spuse vocea.

— La revedere.

Intră pe o stradă străjuită de panouri publicitare, apoi coborî într-un gang. O firmă luminoasă îl călăuzi prin întuneric. ZONA LUI KIRCHE. Spelunca era pustie, tejgheaua hanului se pierdea într-o beznă purpurie. Alese o masă şi comandă o lumină violetă, apoi se izolă de rest. Mai ceru un cocteil cu ouă şi aşteptă un timp nu prea lung. Un braţ străpunse bariera violetă, pe deget purta un inel cu o piatră aprinsă.

— Un dar e trandafirul trimis din rai de sfinţi, şopti. Braţul dispăru şi în lumina violetă intră o femeie.

— Dumnezeule, nu, gemu Giulio.

În fata lui, Erica, chip frumos, încă tînăr, nealterat de răutatea lumii.

— Ce capeţi negustorule, vînzîndu-l pe arginţi? răspunse ea şi se aşeză.

Se priviră în tăcere, apoi Giulio scoase plicul şi-l puse pe masă. Erica îl luă şi îşi desfăcu bluza. Avea sînii mai mari ca de obicei şi Giulio înţelese, pielea de pe sînul stîng se despica, iar plicul dispăru.

— Iartă-mă, Giulio, spuse Erica, într-un tîrziu. Dacă aş fi ştiut...

— Taci, nu vorbi... am fost ca nişte orbi unul în jurul celuilalt.

— Am fost ca nişte surzi Giulio. Ca nişte surzi. N-am ştiut să ne auzim adevăratele gînduri.

— Acum e prea tîrziu, Erica, e mîna lor şi poate că ei sînt destinul Ne-au împins unul împotriva celuilalt prin vocile lor idioate, am fost şi orbi şi surzi şi ne-am urît, am crezut fiecare despre celălalt că nu merită frumuseţea în gînduri. Cîte dreptate aveai spunîndu-mi neghiob. A fost o cursă, o plasă de păianjen s-a ţesut pretutindeni, în casă, în cabine, oriunde am fi mers. M-au împins să te denunţ pentru a avea motiv legal de sondare a gîndurilor, circul de ieri m-a determinat să fac asta, doream să scap de tine o perioadă Erica, dacă nu m-ai fi dispreţuit, n-ar fi reuşit nimic, înţelegi?

Sînt trist, Erica, ne vor aresta pe amîndoi, am ştiut încă de cînd m-am trezit şi vocea mi-a spus că ai plecat. Au calculat exact totul.

— Giulio... Noi vom urî florile cînd vom ieşi.

— Ştiu, Erica.

— Dar pe noi nu. Şi ei nu au cum să afle asta şi chiar de vor afla nu vor înţelege...

Solitudinea, vom şti să luptăm împotriva ei şi poate astfel vom învăţa să iubim florile din nou. Erica zîmbi, maşinăria lor nu este infailibilă, iar ei nu au habar, sînt puternici dar se cred prea puternici... Cît timp ne-a mai rămas, Giulio?

— Puţin, foarte puţin, cîteva ceasuri poate.

— Enorm, Giulio, începe o iubire în el.

*

Uşa celulei suspină în urma lui. „Solitudine, gîndi el, sînt piatra ce-şi iubeşte drumul sub paşii tăi”.

— Oh, Giulio, cît de mult te-am aşteptat, acum sîntem în sfîrşit împreună şi nimic nu ne va putea despărţi, nici un fel de răutate. Sîntem ca două vise înlănţuite în care nimeni şi nimic nu va mai pătrunde...

Zîmbi strîmb pereţilor de piatră, în timp ce vocea Ericăi venea peste el, venea peste...